

Księga Daniela - numer sto czterdzieści jeden

Ujawnienie proroczego znaczenia powrotu papieżstwa i ósmego prezydenta

Jeff Pippenger

2024-03-17

Obecnie bardzo wnikliwie przyglądamy się proroczym cechom historii, w której papieżstwo powraca na tron świata jako ósma głowa, to jest spośród siedmiu głów. Czynimy to, aby starannie określić prorocze cechy historii, gdy ósmy prezydent, to jest spośród siedmiu prezydentów, doprowadza do ukształtowania obrazu bestii papieskiej. Rozpoczęliśmy nasze rozważania nad tymi prawdami od Góry Karmel i urodzin Heroda. Oba święte obrazy przedstawiają rychło nadchodzące prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych, które jest również przedstawione w wersecie czterdziestym pierwszym jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

Wejdzie także do wspaniałej ziemi, a wiele krajów zostanie obalonych; lecz ci ujdą z jego ręki: Edom, Moab i naczelnicy spośród synów Ammonu. Daniela 11:41.

Fałszywy król północy w owym wersecie wkracza do chwalebnej ziemi. Chwalebna ziemia w historii starożytnego Izraela była ziemia Judy, którą przedstawiano jako ziemię opływającą w mleko i miód; m.in. z tego powodu była chwalebna. Była chwalebna, ponieważ Chrystus wybrał jej stolicę, Jerozolimę, na miejsce swojej świątyni oraz miasto, w którym postanowił umieścić swoje Imię.

Ode dnia, kiedy wyprowadziłem mój lud z ziemi egipskiej, nie wybrałem żadnego miasta spośród wszystkich plemion Izraela, aby zbudowano w nim dom, by tam było imię moje; ani nie wybrałem żadnego człowieka, aby był władcą nad ludem moim, Izraelem. Lecz wybrałem Jerozolimę, aby tam było imię moje, i wybrałem Dawida, aby był nad ludem moim, Izraelem. 2 Kronik 6:5, 6.

Dosłowna ziemia Judy była chwalebna ziemią dla dosłownego starożytnego Izraela, a Stany Zjednoczone są duchową ziemią Judy, chwalebna ziemią dla duchowego współczesnego Izraela.

„Kiedy ziemia, którą Pan przeznaczył jako schronienie dla swego ludu, aby mógł Go czcić zgodnie z nakazami własnego sumienia, ziemia, nad którą przez długie lata rozciągała się tarcza Wszechmocy, ziemia, którą Bóg wyróżnił, czyniąc ją skarbnicą czystej religii Chrystusa — kiedy ta ziemia poprzez swoich ustawodawców wyrzeknie się zasad protestantyzmu i da przyzwolenie rzymskiej apostazji na naruszanie Bożego prawa — wtedy zostanie objawione ostateczne dzieło człowieka grzechu.” Znaki Czasów, 12 czerwca 1893 r.

Po tym, jak fałszywy król północy zwyciężył króla południa (były Związek Radziecki), w wersecie czterdziestym, w 1989 roku, następnie podbija chwalebna ziemię (Stany Zjednoczone). W wersecie czterdziestym pierwszym słowo „kraje” jest słowem dodanym i nie jest w pełni dokładne, gdyż przy prawie niedzielnym „wielu”, którzy zostają obaleni, to klasa ludzi, która znała różnicę między szabatem siódmego dnia a dniem słońca, zanim nadeszło prawo niedzielne.

Zmiana szabatu jest znakiem lub znamieniem autorytetu Kościoła rzymskiego. Ci, którzy rozumieją wymogi czwartego przykazania i wybierają święcić fałszywy szabat zamiast prawdziwego, oddają tym samym cześć tej władzy, która jako jedyna to nakazuje. Znamieniem bestii jest papieski szabat, który został przyjęty przez świat zamiast dnia wyznaczonego przez Boga.

Jednak czas przyjęcia znamienia bestii, określony w proroctwie, jeszcze nie nadszedł. Czas próby jeszcze nie nadszedł. Są prawdziwi chrześcijanie w każdym kościele, nie wyłączając Kościoła rzymskokatolickiego. Nikt nie jest potępiony, dopóki nie otrzymał światła i nie poznał obowiązku czwartego przykazania. Ale gdy zostanie wydany dekret nakazujący przestrzeganie fałszywego sabatu i gdy głośne wołanie trzeciego anioła ostrzeże ludzi przed oddawaniem czci bestii i jej obrazowi, linia zostanie wyraźnie nakreślona między fałszem a prawdą. Wtedy ci, którzy nadal będą trwać w nieposłuszeństwie, otrzymają znamię bestii na czołach albo na rękach.

Szybkimi krokami zbliżamy się do tego okresu. Gdy kościoły protestanckie połączą się z władzą świecką, aby podtrzymać fałszywą religię, za sprzeciwianie się której ich przodkowie cierpieli najokrutniejsze prześladowania, wtedy papieski sabat zostanie narzucony połączoną władzą kościoła i państwa. Nastąpi narodowa apostazja, która doprowadzi jedynie do narodowej ruiny. Bible Training School, 2 lutego 1913.

Klasa „wielu”, którzy zostaną obaleni w czasie rychło nadchodzącego prawa niedzielnego, to ci, którzy będą pociągnięci do odpowiedzialności wobec światła Sabatu, które jest światłem danym na ten czas, będącym punktem zwrotnym i kryzysem w historii zarówno kościoła, jak i narodów. Tą klasą jest kościół laodycejskiego adwentyzmu, który doszedł do kresu swego błąkania się po pustyni buntu. Tam zostają wypłuci z ust Pana na wieczność. Laodycejski adwentyzm to ci, którzy zostali wezwani do światła trzeciego anioła, albo podczas pierwszego Kadesz w historii od 1844 do 1863 roku, albo podczas drugiego Kadesz w historii od 2001 roku aż do prawa niedzielnego.

I rzekł do niego: Przyjacielu, jak tu wszedłeś bez szaty weselnej? A on oniemiał. Wtedy król rzekł do sług: Zwiążcie mu ręce i nogi, i wyprowadźcie go, i wrzucicie go w ciemność zewnętrzną; tam będzie płacz i zgrzytanie zębów. Bo wielu jest powołanych, lecz mało wybranych. Mateusza 22:12-14.

Głos trzeciego anioła, czy to w 1844 roku, czy w 2001, był wezwaniem na wesele. Ci „wielu”, którzy upadają, gdy zostaje wprowadzone prawo niedzielne, to ci „wielu”, którzy odrzucili szatę weselną sprawiedliwości Chrystusa, a zamiast tego stają się częścią zaślubin dziesięciu królów z nierządnicą Rzymu. Na te zaślubiny człowiek może zachować własne szaty, bo wszystko, czego potrzeba, aby usunąć swoją hańbę, to nosić nazwisko nierządnicy, która panuje nad dziesięcioma królami.

I w owym dniu siedem kobiet uchwyci się jednego mężczyzny, mówiąc: Chleb swój będziemy jeść i odzienie swoje będziemy nosić; tylko niech będziemy zwane twoim imieniem, aby zdjąć z nas hańbę. Izajasza 4:1.

Oblali pierwszą próbę dotyczącą pokarmu, ponieważ wybrali jeść swój chleb zamiast chleba z nieba. Oblali drugą próbę, w której mieli uwielbić Boga, objawiając Jego charakter, lecz zamiast tego wybrali przywdziać własne szaty. Oblali trzeci test lakmusowy, ponieważ objawili imię (charakter) bestii, gdyż wybrali odrzucić imię (charakter) Chrystusa. W pierwszej wzmiance o Babilonie celem, dla którego Nimrod zbudował miasto (państwo) i wieżę (kościół), było uczynienie sobie imienia.

I rzekli: Chodźcie, zbudujmy sobie miasto i wieżę, której wierzchołek sięgałby nieba; i uczynimy sobie imię, abyśmy się nie rozproszyli po całej ziemi. Księga Rodzaju 11:4.

Imię jest symbolem charakteru, a proroczy charakter ósmej bestii, która jest z siedmiu, polega na dwoistej naturze połączenia Kościoła (wieża) i Państwa (miasto). W kryzysie dni ostatecznych ludzie podzielą się na dwie klasy.

Mogą istnieć tylko dwie klasy. Każda strona jest wyraźnie opatrzona: albo pieczęcią żywego Boga, albo znamieniem bestii lub jej obrazu. Każdy syn i każda córka Adama wybiera albo Chrystusa, albo Barabasza na swego wodza. A wszyscy, którzy opowiadają się po stronie nielojalnych, stoją pod czarnym sztandarem Szatana i są oskarżeni o odrzucenie i znieważanie Chrystusa. Oskarża się ich o umyślne ukrzyżowanie Pana życia i chwały. Review and Herald, 30 stycznia 1900.

Jedna grupa będzie reprezentować obraz bestii, a druga grupa będzie reprezentować obraz Chrystusa. Jedna będzie ubrana w szatę weselną Chrystusa, a druga grupa będzie nosić „własny strój”. Jedna grupa będzie spożywać niebiański pokarm, a druga będzie jeść swój „własny chleb”. Grupa, która je swój własny chleb i zachowuje własny strój, reprezentuje „wielu”, których wezwał głos trzeciego anioła, i to są „wielu”, którzy zostaną obaleni, gdy wkrótce nadejdzie prawo niedzielne. Ich próba odkupienia swego utraconego stanu, gdy ich charaktery zostaną ujawnione podczas kryzysu prawa niedzielnego, jest fałszywą nadzieją, że jeśli zdołają przyjąć imię nierządniczy Rzymu, to w ten sposób ich „hańba” zostanie usunięta.

W tym czasie nieliczni wybrani zostają wyniesieni jako sztandar stu czterdziestu czterech tysięcy, a w wersecie czterdziestym pierwszym pojawia się następnie inna grupa, która „uchodzi” z ręki fałszywego króla północy. Hebrajskie słowo przetłumaczone w wersecie czterdziestym pierwszym jako „uciec” oznacza ucieczkę jakby dzięki śliskości, a definicja przywołuje obraz trzymania w wodzie kostki mydła, która z powodu swej śliskości wyslizguje się z ręki. Zasadniczym elementem definicji tego słowa, gdy używa się go w języku hebrajskim, jest to, że to, co ucieka, przed ucieczką znajdowało się pod kontrolą tego, od czego się wymyka.

W wersecie czterdziestym pierwszym dokonuje się potrójne zjednoczenie smoka, bestii i fałszywego proroka.

"Protestanci Stanów Zjednoczonych pierwsi wyciągną ręce ponad przepaścią, aby ująć dłoń spirytyzmu; sięgną ponad otchłanią, by ucisnąć ręce z potęgą Rzymu; a pod wpływem tego potrójnego związku kraj ten pójdzie w ślady Rzymu, depcząc prawa sumienia." Wielki bój, 588.

Kiedy Stany Zjednoczone łączą siły z Organizacją Narodów Zjednoczonych i papieżem w związku z ustawą niedzielną, istnieje grupa ludzi, która wcześniej była w rękach papieża, a następnie „wymyka się” z rąk fałszywego króla północy. Ci ludzie byli wcześniej trzymeni w uścisku papieskiej władzy. Ci ludzie są na przyjęciu urodzinowym Heroda reprezentowani przez Jana Chrzciciela, który wówczas znajdował się w niewoli rzymskich lochów, oczekując śmierci lub wybawienia. Klasa ludzi, która wymyka się z niewoli papieża w czasie wprowadzenia ustawy niedzielnej, jest reprezentowana przez trzy plemiona i tym samym symbolizuje potrójny skład współczesnego Babilonu.

W tym właśnie czasie drugi głos z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia wzywa tych ludzi, by uciekli z Babilonu, aby nie mieli udziału w jej sądach, które mają się wówczas rozpocząć. Ten drugi głos jest głosem Chrystusa, lecz reprezentuje głos stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy wówczas donośnie głoszą poselstwo trzeciego anioła. Kiedy ci, którzy uciekają spod ręki (symbol poddania), uchodzą spod ręki fałszywego króla północy, wówczas znajdują rękę prawdziwego króla północy.

Na Górze Karmel prorocy Baala zostali zgładzeni; jako męskie fałszywe bóstwo reprezentują Państwo, a prorocy Ashtaroth reprezentują Kościół. Eliasz zabił proroków Baala, tym samym wskazując koniec szóstego królestwa, chociaż religia odstępczego protestantyzmu, reprezentowana przez Salome, wciąż była obecna. Salome — odstępczy protestantyzm — jako Salome, uwodzi Heroda, a dziesięciu królów zgadza się wejść w sojusz Kościoła i Państwa z ósmą głową, która była z siedmiu głów. Salome jest tą, za którą kazirodczy Herod pożąda w swoim sercu.

A ja wam powiadam: każdy, kto patrzy na kobietę, aby jej pożądać, już w swoim sercu opuścił się z nią cudzołóstwa. Mateusza 5:28.

Kazirodcza żądza Heroda w jego sercu złączyła w jego sercu ich ciała i dlatego stał się jednym ciałem z Salome.

Dlatego mężczyzna opuści ojca i matkę, przyłgnie do swojej żony i będą jednym ciałem. Księga Rodzaju 2:24.

Na urodzinach Heroda Herod i Salome zjednoczyli się, a Herod, który w typologii odpowiada Achabowi, jest głową dziesięciu królów północnego królestwa. Gdy wkrótce wejdzie w życie prawo niedzielne, zakończy się szóste królestwo bestii z ziemi, gdyż ów róg, powstały z połączenia rogów Kościoła i Państwa (obraz bestii), zostanie zgładzony przez Eliasza. Następnie Salome uwodzi Heroda, jednoczy się z nim i przekonuje go, by oddał połowę swego królestwa (ogólnoświatowego Państwa) jej matce (ogólnoświatowemu Kościołowi). Salome wówczas przejęła kontrolę nad Achabem i jego dziesięcioma plemionami, gdyż dziesięciu królów jest jednomyślnych.

A dziesięć rogów, które widziałeś, to dziesięciu królów, którzy jeszcze nie otrzymali królestwa; lecz wraz z Bestią otrzymają władzę jako królowie na jedną godzinę. Ci mają jeden zamiar i oddadzą Bestii swoją władzę i moc. Objawienie 17:12–13.

Bestia, której oddają swoją władzę i siłę, to bestia, którą dosiada nierządnicą. Bestia przedstawia charakter obrazu, którym jest połączenie Kościoła i Państwa, przy czym kobieta (Kościół) sprawuje kontrolę nad tym związkiem, gdyż jest to małżeństwo łacińskie, w którym nazwisko pochodzi od żony i w którym kobieta panuje nad mężczyzną, w buncie przeciw prawdziwej relacji małżeńskiej.

Do niewiasty rzekł: Wielce rozmnożę ból twój i brzemiennosć twoją; w bólu rodzić będziesz dzieci; a ku mężowi twemu będzie pożądanie twoje, i on panować będzie nad tobą. Księga Rodzaju 3:16.

Dziesięciu królów jest jednej myśli i jednego serca.

Cytat z Objawienia 17:13-14. „Ci mają jeden zamysł.” Nastanie powszechna więź jedności, jedna wielka harmonia, konfederacja sił szatana. „I oddadzą Bestii swoją władzę i moc.” W ten sposób objawia się ta sama arbitralna, opresyjna władza wymierzona przeciw wolności religijnej, wolności oddawania czci Bogu zgodnie z nakazami sumienia, jaką przejawiało papieństwo, gdy w przeszłości prześladowało tych, którzy odważyli się odmówić podporządkowania się religijnym obrzędom i ceremoniom romanizmu.

W walce, która będzie toczona w dniach ostatecznych, przeciwko ludowi Bożemu zjednoczą się wszystkie skorumpowane moce, które odstąpiły od wierności prawu Jehowy. W tej walce sabat czwartego przykazania będzie głównym punktem spornym, gdyż w przykazaniu o sabacie wielki Prawodawca przedstawia się jako Stwórca nieba i ziemi. Komentarz Biblijny Adwentystów Dnia Siódmego, 983.

Dziesięciu królów, których przywódcą jest Achab lub Herod, zostało uwiedzionych przez Salome, córkę Herodiady. Organizacja Narodów Zjednoczonych, która w czasie prawa niedzielnego zostaje uwiedziona przez Salome, fałszywą religię odstępczego protestantyzmu, i która wcześniej była szóstym królestwem prorocstwa biblijnego, przejmuje kontrolę nad królestwem dziesięciu królów, którzy wszyscy zgadzają się oddać połowę swoich królestw religii katolickiej. Podejmują tę jednomyślną decyzję, ponieważ wszyscy królowie zostali uwiedzeni uwodzicielskim tańcem Salome. Zgadzą się skierować swoją zjednoczoną siłę na dzieło zgładzenia tych, których reprezentuje Jan Chrzciciel.

Bestia (Organizacja Narodów Zjednoczonych) jest rządzona przez naczelnego króla (córkę Jezebel). Jezebel nakazała swojej córce zainicjować cudzołożny i kazirodczy związek z Herodem i innymi królami, gdyż jest matką nierządnic. Jest stręczycielką własnej córki. Herod, Ahab i Organizacja Narodów Zjednoczonych zostali uwiedzeni przez fałszywego proroka, czyli Stany Zjednoczone. Stany Zjednoczone przestają być szóstym królestwem, gdy zostali zgładzeni prorocy Baala, a prorocy Ashtaroth (Salome) natychmiast stają się siłą rządzącą siódmym królestwem, powielając w świecie to, co właśnie osiągnęli w Stanach Zjednoczonych.

Bestia to królowie, którzy pozostają w związku z córką nierządnicą, a nierządnicą jest kobietą, która panuje nad bestią. Jezus ukazuje koniec czegoś poprzez początek. Tak jak ilustracja o ośmiu królestwach z siedemnastego rozdziału Apokalipsy odsłoniła osiem królestw z drugiego rozdziału Księgi Daniela, tak bestia i kobieta siedząca na bestii odsłaniają kolejną proroczą prawdę, opartą

na tym, że pierwsze przedstawia ostatnie.

Siedemnasty rozdział Księgi Objawienia jest ostatnim odniesieniem do królestw w biblijnych prorocत्वach i dlatego wymaga, aby drugi rozdział Księgi Daniela, który jest pierwszym odniesieniem do królestw w biblijnych prorocत्वach, z konieczności proroczej również przedstawiał osiem królestw, z których ósme wywodziło się z siedmiu. Podobnie sąd nad niewiastą i nad bestią, na której ona siedzi, w rozdziale siedemnastym, musi być przedstawiony w pierwszym sądzie nad nierządnicą w roku 1798.

Anioł poinformował Jana na początku rozdziału siedemnastego, że zamierza ukazać sąd nad wielką nierządnicą i nad bestią, na której ona zasiada. Po raz pierwszy osąd nierządnicy został słusznie rozumiany jako rok 1798, kiedy papieństwo otrzymało swoją śmiertelną ranę, a nadszedł czas końca. Jednak gdy „czas końca” jest przedstawiony w historii proroczej, zawsze pojawiają się dwa kamienie milowe symbolizowane przez osoby. Narodziny Aarona i jego brata Mojżesza wyznaczały czas końca w tamtej historii. Te dwa kamienie milowe typologicznie zapowiadały narodziny Jana Chrzciciela, a sześć miesięcy później jego kuzyna Jezusa, wyznaczając w ten sposób czas końca dla tamtej historii. Pod koniec siedemdziesięcioletniej niewoli, która typologicznie przedstawia czas końca w 1798 roku, Dariusz i jego siostrzeniec Cyrus są dwoma kamieniami milowymi czasu końca. Razem typologicznie przedstawiają Reagana i Busha seniora w czasie końca w 1989 roku.

Rok 1798, który w historii milleryzmu był czasem końca, gdy Księga Daniela została odpieczętowana, oznaczał proroczą śmierć politycznego elementu bestii katolicyzmu. Generał Napoleona, Berthier, wkroczył wprost do Watykanu, aresztował papieża i położył kres politycznej władzy bestii katolicyzmu. Rok później, w 1799 roku, kobieta, która przez wieki dosiadała tej bestii, reprezentowana przez papieża, zmarła w niewoli. Sąd nad nierządnicą obejmuje również sąd nad bestią, którą posługiwała się do rządzenia narodami. Rozdział siedemnasty Apokalipsy wskazuje zarówno sąd nad bestią, jak i nierządnicę, która panuje nad bestią i ją dosiada.

"Świat jest pełen burz, wojen i niezgody. Jednak pod jednym zwierchnikiem — władzą papieską — ludzie zjednoczą się, by sprzeciwić się Bogu w osobach Jego świadków."
Świadectwa, tom 7, 182.

Ósma głowa, która jest z siedmiu, to władza papieska, która panuje nad bestią złożoną z dziesięciu królów, którymi rządzi córka tej nierządnicy, która dosiada bestii. Elementy ósmego królestwa, które jest z siedmiu, muszą być widoczne w ósmym i ostatnim prezydencie, który jest z owych siedmiu prezydentów, gdy w Stanach Zjednoczonych powstanie obraz bestii. Połączenie odstępnych rogów republikanizmu i protestantyzmu musi mieć "głowę", która rządzi obrazem bestii, a ten władca będzie niezwykle dyktatorem.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Pieśń, psalm Asafa. Nie bądź niemy, Boże; nie milcz i nie pozostawaj beczynny, Boże. Bo oto twoi nieprzyjaciele wszczynają wrzawę, a nienawidzący ciebie podnoszą głowę. Zawiązali podstępny naradę przeciw twemu ludowi i naradzili się przeciw twym ukrytym. Rzekli:

Chodźcie, wytępmy ich, aby nie byli narodem, aby imię Izraela już nie było wspominane. Albowiem jednomyślnie się naradzili, sprzymierzyli się przeciw tobie: namioty Edomu i Izmaelici; Moab i Hagaryci; Gebal, Ammon i Amalek; Filistyńczycy wraz z mieszkańcami Tyru; także Aszur przyłączył się do nich; wsparli synów Lota. Sela. Psalm 83:1-8.